

Ria van der Ven-Rijken

Loslaten

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De wekker gaf op doordeweekse dagen elke morgen zijn dagelijkse alarmsignaal. Nynke en Timon Cramer openden hun slaperige ogen.

‘Is het nu al tijd?’ geeuwde Nynke met ongehoof in haar stem. Ze had het gevoel nog uren te kunnen slapen. Maar vandaag was het donderdag, haar werkdag. De laatste van deze week. Ze werkte altijd op maandag, dinsdag en donderdag.

Timon hees zich omhoog en streek door zijn donkere haren. ‘Ja,’ antwoordde hij klaarwakker en met optimisme in zijn stem. ‘En alweer een nieuwe dag.’

‘Regent het nu nog steeds? Ik hoor het vanaf hier gewoon plenzen. Bah, al die nattigheid. Echt weer om in bed te blijven.’ Nynke draaide zich nog eens op haar andere zij. Regen droeg niet bepaald bij aan haar humeur. Timon daarentegen was een ochtendmens, hij kon altijd meteen opstaan als de wekker rinkelde. Ook als het dagen achter elkaar regende, zoals afgelopen week het geval was.

‘Kom, Nynke. Het is tijd. Ik hoor Sara ook al brabbelen in haar bedje.’

Nynke sloeg daarop met tegenzin het dek-

bed van zich af en ging op de rand van het bed zitten. Timon had gelijk, ze moest er nu uit, anders kwam ze straks in tijdnood. Ze douchten en kleedden zich aan. Daarna hielpen ze Sem en Sara uit bed en in de kleren. Een klein uurtje later zaten ze met z'n vieren beneden aan de ontbijt-tafel. Timon hielp Sem mee met het smeren van zijn boterham, en Nynke voerde Sara een bordje bambixpap.

‘Ach, dat is waar. Ik was het bijna vergeten...’ Nynke sloeg verschrikt een hand voor haar mond. ‘Ik moet vandaag langer werken, Timon. Kun jij Sara na werktijd een keer ophalen van het kinderdagverblijf? Het lukt mij vandaag echt niet om haar op tijd te halen. Sem is tot na het avondeten bij mijn ouders, dat is geen probleem.’

Timon fronste enigszins geïrriteerd zijn wenkbrauwen. ‘Nou, dat denk ik niet. Je weet dat ik vaak na zessen nog bezig ben op de bank. Moet je dan zo lang overwerken?’

‘Het kan vanavond wel na zevenen worden, is me verteld.’

‘Ben je dat dan verplicht? Ik zie vandaag echt geen mogelijkheid om Sara op te halen, Nyn. Je weet dat ik alles af moet sluiten. En trouwens... ik heb rond de klok van zes ook nog een korte

bespreking met mijn baas, herinner ik me nu.'

'Ja, ik kan er deze keer echt niet onderuit, hoor. Ik word op de receptiepost al zo vaak ontzien als er langer doorgewerkt moet worden. Vanavond ben ik aan de beurt. Dat is niet meer terug te draaien.'

Timon zuchtte hartgrondig. 'Oké, ik vraag dadelijk wel of Sandra onze Sara een keer mee naar huis wil nemen. Dan moet jij haar daar maar ophalen als je klaar bent. Ik ga na werktijd dan meteen naar huis om je vader op te vangen als hij Sem thuisbrengt.'

Nynke knikte dankbaar. Timon had gelukkig overal wel een oplossing voor. Aan haar schoonzusje Sandra had zij niet meteen gedacht. Die werkte als kinderleidster op hetzelfde kinderdagverblijf en was dol op Sara. Ze zou het vast geen probleem vinden om Sara voor een keer mee naar huis te nemen als Timon dat aan haar vroeg.

Nynke bracht om kwart over acht Sem naar school. Dat was niet ver van hun huis en ook in de buurt van haar ouderlijk huis. Na schooltijd zou haar moeder Sem ophalen en na het avondeten zou haar vader hem weer thuisbrengen. Dat was een prettige regeling. Moeder was werkelijk dol

op haar kinderen. Een betere oppas kon ze zich niet wensen. Daar kon zelfs het kinderdagverblijf Vrolijke Bengeltjes niet tegenop. Na de geboorte van Sem had moeder zich onmiddellijk bereid verklaard om drie dagen per week op te passen. Maar daar waren Timon en zij het niet mee eens geweest. Moeder werkte met zoveel plezier in de kaaswinkel, dat zou ze dan op moeten geven. Nynke was heimelijk bang geweest dat moeder daar uiteindelijk weleens spijt van zou kunnen krijgen. En Timon was er een voorstander van dat Sem, en later ook Sara, zo veel mogelijk met andere kinderen in contact zouden komen. Hij was erg gecharmeerd van het kinderdagverblijf waar Sandra werkte. Dat stond goed aangeschreven en er werkten allemaal betrouwbare mensen.

Diep vanbinnen wist Nynke wel dat moeder geen enkele kans maakte om tijdens haar werkdagen op te passen. Timon en zijn zus waren erg dik met elkaar. Sandra was twee jaar jonger, getrouwd met Bram Haverhals, en ze hadden nog steeds geen kinderen. Hoewel Sandra zich daar zelden over uitte, wist Nynke dat ze er wel naar verlangde. Alle liefde en genegenheid voor baby's en kleine kinderen kon Sandra kwijt aan haar neefje en nichtje én aan de kinderen die op

het kinderdagverblijf kwamen.

Nynke was allang blij dat ze zonder verdere problemen na de geboorte van Sem haar werk als receptioniste van een woonzorgcentrum kon blijven uitoefenen. Juist vandaag was er een gat in het rooster gevallen. Meestal werd zij dan ontzien vanwege haar gezinssituatie, maar die vlieger kon natuurlijk niet altijd opgaan. Zij was net zo goed medeverantwoordelijk voor de receptiepost. Vandaag was het haar beurt om collega Laurien Verhage enkele uren te vervangen, die vanwege privéomstandigheden een vrije dag had genomen. Haar dienst zou in elk geval tot zeven uur vanavond duren. Als het druk werd zelfs nog iets langer, dat kon ze nu nog niet met zekerheid zeggen.

Nynke zwaaide naar Sem, die samen met zijn vriendje Joost het schoolgebouw in liep. Daarna laveerde ze haar auto door het drukke ochtendverkeer naar het woonzorgcentrum. Het regende nog onverminderd hard. De parkeerplaats stond al vol auto's. De werknemers die doorgaans met de fiets naar hun werk kwamen, hadden net als zij op deze regenachtige dag de auto genomen.

Ze parkeerde haar auto en opende bij bin-

nenkomst de receptiepost. Ze ging meteen aan het werk.

Corine Rovers wierp een blik naar buiten en beet vertwijfeld op haar lip. Het regende al meer dan een uur. Haar ogen gleden vervolgens naar de klok. Het was bijna drie uur. Over een kwartiertje moest ze bij school staan om haar kleinzoon Sem op te halen. Ze nam haar jas van de kapstok en trok die aan. De capuchon trok ze over het in laagjes geknipte bruine haar. Haar voeten stak ze in korte regenlaarsjes. Gelukkig hoefde ze niet ver te lopen, de school van Sem stond drie straten verderop.

Buiten stak ze meteen een paraplu op nadat ze de voordeur had afgesloten. Ze had een hekel aan nattigheid in de zomerse maanden. Het was eind augustus, de schoolvakanties waren nog geen twee weken voorbij en het leek wel alsof de herfst versneld zijn entree maakte. Sinds vorige week had ze de zon nauwelijks gezien. Wolken en buien wisselden elkaar af.

Corine liep de hoek om, stak de straat over en wandelde de lange Polderlaan uit. In de verte zag ze het huis van haar jongste dochter Nynke liggen. Nynke en haar man Timon woonden met

hun kinderen niet ver van hen vandaan. Corine en Fred waren dolblij toen Nynke na haar huwelijk zo dicht bij het ouderlijk huis kwam wonen. Zeker toen na een jaar kleinzoon Sem werd geboren, die intussen alweer zes jaar was. Twee jaar geleden was ook kleindochter Sara geboren.

De geboorte van deze twee kleinkinderen had voor verandering in haar leven gezorgd. Niet alleen in dat van haar, maar ook in dat van Fred. Toch hield dat voor haar veel meer in. Zij werkte op doordeweekse ochtenden in een kaaswinkel en Fred werkte full-time in de technische dienst van een instelling. Zij had dus veel meer tijd voor de kleinkinderen dan Fred. Omdat ook Nynke drie hele dagen per week werkte, had Corine de taak op zich genomen om Sem die dagen na schooltijd op te halen. Sara was tijdens die dagen nog aan de zorg van een kinderdagverblijf toevertrouwd. Na Nynkes zwangerschapsverlof van Sem had Corine haar baan in de kaaswinkel onmiddellijk op willen zeggen. Ze had dolgraag drie dagen per week voor Sem willen zorgen, en later ook voor Sara. Nynke en Timon hadden daar niets van willen weten.

‘Mam, we vinden het fijn als pap en jij af en toe op willen passen. Maar om er nu je baan voor op

te geven, dat willen we niet,' had Nynke gezegd. Ze was onverbiddelijk geweest. Zo werd eerst Sem, en later ook Sara, drie dagen per week naar kinderdagverblijf Vrolijke Bengeltjes gebracht.

In het begin had Corine zich afgewezen gevoeld. Ze had zo graag voor haar kleinkinderen willen zorgen. Maar Nynke, nota bene haar jongste, haar oogappel, verhinderde dat! Vond ze haar soms te oud, of niet geschikt?

Nynke ontkende dat in alle toonaarden. Een oma van nog geen vijftig was helemaal niet oud. Als het erop aankwam had ze ook het meest vertrouwen in haar eigen moeder. Maar die baan in de kaaswinkel, dat was iets wat Corine graag deed. Ze had plezier in haar werk. Dat moest vooral zo blijven, vond Nynke.

Uiteindelijk legde Corine zich er maar bij neer. Ja, ze deed haar werk in de kaaswinkel graag, maar nog liever dan dat wilde ze voor haar kleinkinderen zorgen. Het probleem lag vast bij Timon, dacht Corine heimelijk. Fred en zij hadden een goede band met hun schoonzoon, maar ze vond dat Timon nog weleens eigenwijs kon zijn. Het was vast zijn schuld dat zij die drie dagen niet voor haar kleinkinderen mocht zorgen. Daar had hij een reden voor. Zijn zus Sandra werkte

namelijk als kinderleidster voor kinderdagverblijf Vrolijke Bengeltjes. Hij had gewoon zijn zin doorgedreven zodat Sem, en later ook Sara, drie dagen onder de hoede van zijn zus kwam.

Corine voelde zich in het begin niet alleen afgewezen, maar ook behoorlijk gepasseerd. Toch had ze zich er niet over uitgelaten. Haar werk in het kaaswinkeltje ging intussen gewoon door. Ze was graag onder de mensen, en de verkoop van kaas en allerlei nevenproducten liep als een trein.

Twee jaar geleden, toen Sem vier jaar werd en voor het eerst naar school mocht, had ze zich echter niet langer met een kluitje in het riet laten sturen. Zij voelde zich geroepen om hem drie keer per week van school op te halen, daar hoefde ze haar baan niet voor op te zeggen. En als Sara over twee jaar ook naar school mocht, zou ze na schooltijd een paar uur voor hen beiden zorgen. Dat had ze met Nynke en Timon afgesproken. Nynkes kinderen waren evengoed háár kinderen. Zo voelde ze dat!

Nynke en Timon waren blij met haar aanbod.

Corine stak opnieuw een straat over en ging bij de schoolpoort naast enkele andere wachtende ouders en grootouders staan. Het gesprek van de dag ging over het weer: veel te nat en te koud